

Gudstjenesten – det diakonale sentrum

I mange menigheter har de innført en diakoniens søndag. Som en ekstra markering av diakonien er det flott, – så lenge vi ikke tror at diakonien iu gudstjenesten er forbeholdt denne ene søndagen. Jeg trøster meg med at selv om vi har en søndag som er Bibeldag, glemmer vi ikke at hver dag er en Bibeldag. På samme måte er hver dag en diakonidag og hver gudstjeneste en diakonigudstjeneste.

Guro Hellgren

Det ligger jo nokså innlysende i ordene: diakoni – tjeneste – gudstjeneste. Gud tjener oss, og vi tjener ham, hverandre og nesten.

Diakonien er så grunnleggende i gudstjenesten, den er på en måte selve renningen i veven. Det fremgår av innholdet som helhet og i de enkelte ledd, og munner ut i utsendelsen: «Gå i fred, og tjen Herren med glede!»

I gudstjenesten tjener Herren oss. Det skjer bl.a. ved at han gjør oss til sine barn i dåpen, ved at vi stadig på nytt får motta hans tilgivelse, hans ord om nåde, hans legeme og blod, hans omsorg. Den store Diakonen møter og tjener sin menighet.

I gudstjenesten tjener vi hverandre i fellesskapet, tar vare på hverandre, hjelper og trøster og gleder hverandre. Selv om denne delen ofte kan være litt

svak ved våre gudstjenester, skjer det mye her: Velkomst ved kirkeverten, fellesskap i bekjennelse og lovsang, tilhørighet uavhengig av stand og stilling ellers, et kollektivt «vi» (Fader vår), en felles alterring, en arm å holde på vei ned fra nattverdbordet. . .

I gudstjenesten tjener vi Guds verden, vi favner trolig langt og bredt i vår kirkebønn, vi bringer en verden i lidelse og nød fram for ham i bønn og takk, vi får gi våre gaver under ofringen.

I gudstjenesten utrustes vi til fornyet tjeneste for hverandre For for alle. Vi får legge av oss våre byrder, vi får nye impulser av forkynnelse, vi løftes av lovsangen, vi styrkes av nattverden og vi sendes ut på nytt til en tjeneste i glede.

Det er ikke alltid vi opplever alle disse sidene ved gudstjenesten like sterkt. Like fullt er de der, og jeg går ut fra at den enkelte kan utfylle disse stikk-

ordene med atskillig av egne tanker og erfaringer. Kanskje kunne vi hjelpe hverandre til å være mer bevisste på den diakonale rikdommen som er i vår gudstjeneste. Diakoni og liturgi er knyttet uløselig sammen.

– Misjonens innsats blant de fattige står nå sterkere enn noensinne. Det oppveier de personlige belastningene vi har hatt, sier misjonærparet Borghild og Trygve Bjørkås som i slutten av januar ble innvilget permanent oppholdstillatelse på Filippinene. Det hører med til unntakene at myndighetene viser en slik gest overfor utenlandske misjonærer. Hittil har Borghild og Tygve måttet fornye sitt visum med jevne mellomrom. ■